

Ο ΓΙΟΥΣΟΥΦ ΑΡΑΠΗΣ
ΠΟΛΕΜΑΕΙ

ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ βιβλίο
«Στὰ βουνά τοῦ Κατσαντώνη»
1934

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΛΟΥΚΟΠΟΥΛΟΣ

Τὴν Ἄνοιξη καὶ τὸ Καλοκαίρι τὰ περνοῦσε ὁ τρομερὸς κλέφτης στὰ βουνά τῶν Ἀγραφῶν, πότε κοντὰ στὰ πρόβατα ποὺ φύλαγαν οἱ συγγενεῖς του, πότε στὰ λημέρια. Κανενὸς δὲν τοῦ βάσταγε νὰ τὸν πειράξει.

Οἱ Ἕλληνες ἀπ' τὴ μιὰ μεριά τὸν θαύμαζαν καὶ τὸν ἀγαποῦσαν κι ἀπ' τὴν ἄλλη τὸν ἔτρεμαν. Ἀγάπη τοῦ εἶχαν γιατί τοὺς φύλαγε ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Τρομάρα τους ὅμως, ἂν ξεγελιότανε κ' ἔκαναν γλυκὰ μάτια στοὺς ἀγάδες. Ὁ Κατσαντώνης δὲ χωράτευε καὶ τὸ κεφάλι ἀκόμα σοῦπαιρνε γιὰ τέτοιο στραβοπάτημα.

Δὲν ἦταν ληστοσυμμορία τὸ μπουλούκι του, ἦταν Ἑλληνικὸ στρατιωτικὸ σῶμα ποὺ κρατοῦσε λεύτερα τ' Ἀγραφα, τὸ Βάλτο, τὸ Ξερόμερο.

Στὶς δυὸ τοῦτες τελευταῖες ἐπαρχίες κατέβαινε ἀπὸ Χινόπωρου μέρες γιὰ νὰ ξεχειμάσει, καρτερῶντας ἀνυπόμονα τὴν Ἄνοιξη. Καὶ σήμερα ἀκόμα δείχνουν ἐκεῖ πέρα σὲ ποιὸν πόρο περνοῦσε τὸν Ἄσπρο (Ἀχελῷο) μπαίνοντας μέσα στὰ νερά, καὶ ποῦ τὸν πηδοῦσε. Καθὼς τὸ σφίγγουν τὰ βουνά τὸ ποτάμι μαζεύονται τὰ νερά του σὰν ἀυλάκι, ὅπου ἐκεῖ ἂν ρίξεις πέτρα πάτο δὲ βρίσκει ἀπ' τὸ βάθος. Ἐνα τέτοιο στένος, ὄχι παραπάνω τρία μέτρα, πηδιέται, κι ὁ Κατσαντώνης ποὺ εἶχε πόδια γερά καὶ σβελτοσύνη, ἔπαιρνε φόρα καὶ μ' ἓνα σάλτο βρίσκονταν ἀντίκρου.

Στοῦ Κατσαντώνη τὸ πῆδημα λέει ὁ κόσμος σήμερα κείνη τὴ στενούρα. Λημέρια τοῦ Κατσαντώνη πάλι οὔτε ἓνα οὔτε δυὸ ἀκοῦς. Στὸ Βάλτο πᾶς, σοῦ δείχνουν σπηλιές μὲ τῶνομά του, ὁμορφα διάσελα βλέπεις, σοῦ τὰ λένε λημέρια τοῦ κλέφταρου. Στὸ Ξερόμερο τὰ ἴδια. Ἀγναντεύεις ἀπόμακρα τὸ Μπούμιστο, τὸ μεγαλύτερο βουνὸ τῆς Ἀκαρνανικῆς βουνοσειρᾶς, καὶ σοῦ δείχνουν μιὰ φωλιά ἔλατα στὴ γυμνὴ πλαγιά.

- Σὲ Ξερομερίτικο βουνὸ ἔλατο δὲ φυτρώνει, σοῦ λένε. Αὐτὰ ποὺ φαίνονται, τᾶφεραν οἱ Κατσαντωναῖοι. Κάποιο Χινόπωρο ποὺ κατέβηκαν ἀπ' τ' Ἀγραφα, ἦτανε κολλημένοι στὰ τσαρούχια τους κ' ἐλατίσιοι σπόροι. Ἐκεῖ ποὺ περπατοῦσαν στὶς πλαγιές τοῦ Μπούμιστου ἔπεσαν τὰ λατοκούκουτσα, τᾶχωσε τὸ χῶμα, τὰ πότισε ἡ βροχή, κ' ἔτσι ξεστήθηκαν τὰ ἔλατα.

Ἐπικὰ χρόνια. Μὲ τοὺς θρύλους τους κι ἀκόμα νανουρίζομαστε! Σ' Ἀγραφα, Ξερόμερο καὶ Βάλτο κυλάει ὀλοένα ἀπὸ στόμα σὲ στόμα τῶνομα τοῦ Κατσαντώνη. Καὶ στ' αὐτιά σου καμπανίζει, ὅπου κι ἂν πᾶς, ὁ χτυπητὸς σκοπὸς τοῦ τραγουδιοῦ:

Κάτω στοῦ Βάλτου τὰ χωριά,
Ἄγραφα καὶ Ξερόμερο,
Ἐκεῖ 'ν' οἱ κλέφτες οἱ πολλοί,
Ὅλοι ντυμένοι στὸ φλουρί...

Ὁ παντοδύναμος Ἄλῆς, ὁ φοβερὸς τύραννος, λύσσαγε βλέποντας τοῦ Κατσαντώνη τὸ μεσουράνημα. Ἐνιωθε πὼς ὅσο περνοῦσε ὁ καιρὸς, τόσο κ' οἱ μελεᾶδες του θὰ πλῆθαιναν καὶ εἶδε πὼς ἦταν ἀνάγκη νὰ χτυπήσει πιά μὲ ἀστραπόβολο. Ἐπρεπε νὰ ἐξοντωθοῦν οἱ Κατσαντωναῖοι μὲ κάθε τρόπο γιατί τὸ ἄκουσμα τῶν κατορθωμάτων τους φτέρωνε τοὺς ραγιᾶδες καὶ ξεσήκωνε κι ἄλλους στὴν ἀνταρσία.

Φωνάζει τὸ λαλά του, τὸν ἀγαπημένο του Γιουσοῦφ Ἀράπη τὸν ἀρχιντερβέναγα καὶ τοῦ λέει:

- Ὅλοι μὲ χαντάκωσαν, ὦρὲ λαλά μου! Πίκρα καὶ φαρμάκι πίνω! Τόσα παλικάρια ξαπόλυσαν ἀπόκοντα γιὰ νὰ ξεκάμουν ἐκεῖνον τὸ δαίμονα, τὸν Κατσαντώνη, καὶ κανέναν δὲ στάθηκε ἄξιος. Ντροπιάζει τὰ γένια μου, ἓνας παλιοκλέφτης καὶ δὲ βρέθηκε ἓνας μέσα στοὺς χιλιάδες τσοχανταραίους μου νὰ τοῦ τρίψει τὸ βρωμόστομα. Τί ταΐζω καὶ τί πλερώνω λουφέδες! Θὰ σκάσω, ὦρὲ Γιουσοῦφ!... Δὲν τὸν ἀγαπάει κανέναν τὸν Ἄλῃ, ἐξὸν ἀπ' τὸ Γιουσοῦφ. Ἄντε, λαλά μου, ἐσὺ ποὺ εἶσαι ἀληθινὸ παλικάρι, θ' ἀφήσεις νὰ μὰ σβήση ἓνας χαϊντούτης, θέλεις νὰ μὲ ἰδεῖς διακονιάρη νὰ ξεριζώνω τὰ λιγδιασμένα μου γένεια γιὰ νὰ μὲ σπλαχνίζονται;... Τράβα, ὦρὲ Γιουσοῦφ, κ' ἔχεις τὸ λεύτερο νὰ κάμεις ὅ,τι θέλεις στὰ βιλαέτια ποὺ τὰ ρημάζει ὁ δαίμονας. Τάξε γρόσια, καλόπιασε τουτουνοὺς, σφάξε τοὺς ἄλλους, κρέμασε, παλούκωσε, βάλε φωτιά στὰ τόπια. Ὅ,τι θέλεις φιάσε, μονάχα τὸν Κατσαντώνη ξεπάστρεψε. Τὸ κατάφερες; μὰ τὰ γένεια μου, σκλάβος σου γίνομαι...

Ἦτανε κείνη τὴν ἐποχὴ ποὺ ὁ Κατσαντώνης μὲ τὸ ἀσκέρι τοῦ εἶχανε γλυτώσει τὴν ἀκριβοθυγατέρα τοῦ Παπαλιάκου ἀπὸ τὴν Κατούνα. Ἐνας Τοῦρκος γύρεψε νὰ παντρευτεῖ τὴν παπαλοπούλα καὶ σὰν ἀρνήθηκαν νὰ τὴ δώσουν τὴν ἄρπαξε, μαζί μὲ ἄλλους, μέσα ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάνας της. Τὸ προφταίνουν στοὺς Κατσαντωναίους τὸ μαντάτο κ' ἐκεῖνοι τῶπιασαν μπροστά, ρίχτηκαν ἀπάνου στοὺς Τουρκαλαῖδες, λευτέρωσαν τὴν κόρη καὶ τὴν πῆγαν στὰ γονικά της.

Ἦρθαν οἱ Μεγάλες Ἀποκριές κ' ἡ παπαδιά θέλοντας νὰ βγάλει τὴν ὑποχρέωση καλεῖ τὸν Κατσαντώνη ν' ἄρθει ν' ἀποκρέψουν μαζί. Ὁ καπετάνος δὲ θέλησε νὰ τῆς χαλάσει τὸ χατίρι, περνάει τὸν Ἄσπρο κοντὰ στ' Ἀντελικὸ καὶ λημεριάζει κατὰ τοῦ Ξερόμερου τὴ μεριά. Νυχτώνοντας, νάτος μὲ τὰ παλικάρια τοῦ στὴν Κατούνα. Οἱ ντόπιοι προεστοί, κι ἀπ' τ' ἄλλα γύρω χωριά, εἶχανε μαζευτεῖ κείνο τὸ βράδυ στὸ παπαδόσπιτο γιὰ νὰ τιμήσουν τὰ ξακουστὰ παλικάρια ποὺ σὲ κάθε κακιὰ ὦρα τοὺς προστάτευαν. Ἐφαγαν, ἔπιαν, γλεντήσανε καὶ πρὶν ξημερώσει ἀκόμα ἔφυγαν οἱ κλέφτες.

Ὁ Γιουσοῦφ Ἀράπης ποὺ μὲ τὴν διάτα τοῦ Ἀληπασᾶ εἶχε ξαπολυθεῖ καὶ γυρόφερνε στὰ χωριά τῶν Ἀγράφων, ὅπου πάντεχε νὰ βρεῖ χνάρια τοῦ τρομεροῦ κλέφτη, τῶμαθε. Μένει μαθὲς τίποτα κρυφὸ στὸν κόσμο; Ἐλειψαν ποτὲ οἱ προδότες;

Ποδοβολή ὁ Σκυλάραπας, τραβάει κατὰ τοῦ Βάλτου τὰ χωριά καὶ τὸ Ξερόμερο. Κι ὅπως πέφτει ὁ λύκος μέσα στὴν προβατοκοπή, ἔτσι ἔπεσε κι αὐτός στοὺς ἄμοιρους χωριάτες. Σ' ἐνέργεια τὰ βασανιστήρια ποὺ ἤξερε, καὶ ποὺ ἀνθρώπου νοῦς δύσκολα τὰ βάναι, γιὰ νὰ τοὺς κάνει νὰ μαρτυρήσουν ποιὰ στράτα πῆρε ὁ Κατσαντώνης. Οἱ Ψειριαραῖοι οἱ Λιάπηδες Ἀρβανίτες τοῦ Γιουσοῦφ εἶχαν τόσο ἄγρια τὴν ψυχὴ ὅσο κι ὁ συντοπίτης τους ὁ Ἀληπασᾶς, κ' ἔκαναν περισσότερα ἀπ' ὅσα τοὺς διάταζαν.

Ἐπιαναν ἕνα χωριάτη, τὸν ξάπλωναν κάτω ἀνάσκελα, τοῦβαναν ἕκατὸ ὀκάδες κοτρῶνα πάνω στὴν κοιλιὰ του καὶ τοῦ ἔλεγαν:

- Μαρτύρα τὰ κλέφτια!

- Δὲν ξέρω, βογγοῦσε κείνος.

- Δὲν ξέρεις! τσίριζαν λυσάγοντας τὰ σκυλιά. Τὸν ἔγδεναν ὕστερα καὶ τοῦχυναν καυτὸ λάδι στὴν πλάτη.

Ἐπιαναν τὸν ἄλλο, τὰ ἴδια καὶ χειρότερα ἀκόμα. Ἐκοβαν κοψίδια κρέας ἀπὸ μηριά, ἔγδεναν μιὰ λουρίδα τομάρι ἀπὸ τὸ σβέρκο ὡς τὴν οὐρά.

- Μαρτύρα, καὶ φίδι κακό σ' ἔφαγε!

Πήγαιναν σ' ἄλλο χωριό, σ' ἄλλα, ἔσφαζαν ὅλα τὰ πρόβατα καὶ ξεστάνιαζαν δυστυχησμένους ἀνθρώπους ποὺ ἄλλο βιὸς δὲν εἶχαν. Ἐκαιγαν σπίτια καὶ ξεσπίτωναν κοσμάκη. Ἐκτόπιζαν σὲ μακρινὰ μέρη φτωχοῦς, ποὺ τὸ ψωμί τῶλεγαν ψωμάκι γιὰτὶ δὲν τῶχαν κάθε μέρα. Ἐμπηγαν ἀγκίδες ἀπὸ νεροκάλαμα στὰ νύχια χειρῶν ποδιῶν. Τὸ χειρότερο, ἔπαιρναν τὶς γυναῖκες, τὰ κορίτσια καὶ μπρὸς σ' ἄντρες καὶ γονικά ἔκαναν τὴν ὄρεξή τους. Δὲν ντρέπονταν ἀκόμα κι ἂν ὅλο τὸ χωριὸ τοὺς ἔβλεπε.

Ἀνατριχιάζει ὁ ἀνθρωπος καὶ νὰ τ' ἀκούει μονάχα τὰ ὅσα πάθαινε ὁ κόσμος ἀπ' τοὺς Λιάπηδες. Ρήμωναν τὰ χωριά στὸ ἄκουσμα πὼς ἔρχονται. Οἱ πιὸ πολλοὶ ραγιαδες συφάμελα ἔπαιρναν τὰ βουνὰ γιὰ νὰ γλυτώσουν τὰ βάσανα, γιὰ νὰ σώσουν τὴν τιμὴ τους. Δὲν ἦταν ὅμως καὶ σὲ ὅλους βολικὸ νὰ φύγουν.

Ἀπ' τὸ βάλτο τράβηξε ἴσια γιὰ τὴν Κατούνα ὁ μαυρόψυχος ἀρχιντερβέναγας. Στὸ μεγαλύτερο αὐτὸ κεφαλοχώρι τοῦ Ξερόμερου ἦταν κι οἱ ξακουστοὶ προύχοντες Μαυροματαῖοι, Πετιμέζηδες κι ἄλλοι ποῦ, ποιὸς λίγο ποιὸς πολύ, τὸν φύλαγαν τὸν Κατσαντώνη καὶ τώρα ἦρθε ἡ ὥρα νὰ πληρώσουν γιὰ τὸ ἔγκλημα τους. Οἱ Ἀληπασαλῆδες εἶχαν νὰ κάμουν τώρα μὲ τὰ κεφάλια ποὺ ἀποκότησαν νὰ κάτσουν στὴν τάβλα τῆς Παπαλιάκαινας καὶ νὰ γλεντοκοπήσουν μὲ τὴν κλεφτουριά.

Ἀπὸ τὴν Κατούνα ξαπολάει ὁ Γιουσοῦφ τὸν μπουλούκμπαση τὸ Μουσταφᾶ μ' ἕκατὸν πενήντα Λιάπηδες, γιὰ νὰ τοῦ φέρει δεμένους τοὺς προεστοὺς ἀπ' τὰ γύρω χωριά, Τῶμαθαν ἐκεῖνοι ἀπὸ πρωτύτερα τὸ τί τοὺς περιμένει μὲ τὸν Κουτσομουσταφάμπεη, ὅπως τὸν ἔλεγαν, καὶ νὰ φύγουν δὲν τόλμησαν ἀλλὰ ἀπόλυσαν μπιστικὸ καὶ γοργοπόδαρο τάταρη γιὰ τὸ λημέρι τοῦ Κατσαντώνη.

Οἱ Λιάπηδες ἔκαμαν τὴ γύρα τους κ' ἔπιασαν πέντε προύχοντες, τοὺς πιὸ ἐπίσημους, τοὺς λυτάρωσαν καὶ τοὺς ἔσερναν γιὰ τὴν Κατούνα μὲ συνοδεία ἄλλους διακόσιους ἔνοπλους ἀναγκασμένους χωριάτες.

Σὰν ἀέρας κατάφτασαν οἱ Κατσαντωναῖοι ξωπίσω καὶ καταπόδι τοὺς πῆραν, χωρὶς νὰ ζυγώνουν πολὺ, κι ἀθέατοι αὐτοὶ γιατί φυλάγονταν, δὲν τοὺς ἔχαναν ἀπ' τὸ μάτι τους. Ὁ Ἀντώνης καταπάταγε τὸν τόπο γιὰ νάβρει τὴ μεριά πὺ θὰ τοὺς χτυποῦσε. Τὸ σχέδιό του ἦταν νὰ ξεκάμει τοὺς Ἀρβανίτες δίχως νὰ πάθει κανένα ἀπὸ τοὺς προεστοὺς κι ἀπ' τοὺς διακόσιους χωριάτες.

Ἄλλὰ κι ὁ Κουτσομουσταφάμπεης δὲν ἦταν κουτός, εἶχε κι αὐτὸς τὴ στρατηγική του. Ὅπου καταλάβαινε τὸν τόπο ὑποπτο γιὰ χωσιάδα (ἐνέδρα) κλέφτικη ἔπαιρνε τὰ μέτρα του: Μπροσταριά καὶ πισινάδα καὶ στὰ πλαγινά, οἱ ἀναγκασμένοι συντρόφοι, οἱ χωριάτες, νὰ ζώνουν τὴ φάλαγγα τῶν Λιάπηδων μὲ τοὺς δεμένους προεστοὺς στὴ μέση. Ἄν χτυπάγανε οἱ κλέφτες, ρωμείκα κορμιὰ θὰ πρωτοπέφτανε. Ἐτσι εἶχαν προσδιαβεῖ ἕνα ἕνα τὰ ἐπίφοβα μέρη καὶ τότε τοῦ πέρασε στὸ μυαλὸ τοῦ Μουσταφᾶ πὺς παραπέρα ἀνοιχτὸς ἦταν ὁ δρόμος. Διάταξε λοιπὸν τοὺς χωριάτες τῆς συνοδείας νὰ γυρίσουν πίσω γιὰ τὰ χωριά τους, ἀφοῦ πρῶτα ρίξουν μιὰ μπαταριά στὸν ἀέρα γιὰ τὴν «καλὴ ἀντάμωση». Καημὸ πὺ τὴν εἶχανε αὐτὴ τὴν «ἀντάμωση» οἱ ραγιάδες! Ὁ σκοπὸς τοῦ Μουσταφᾶ ὅμως ἦταν ν' ἀχρηστέψη τὰ ὄπλα τῶν ρωμιῶν μιᾶς καὶ δὲν εἶχανε μαπαρουτόβολα νὰ τὰ ξαναγεμίσουν.

Σὰν ἄκουσε τὴ βρονταριά ὁ Κατσαντώνης πὺ ἀπόμακρα καὶ σὲ δασωμένα μέρη κρυμμένος ἀκολουθοῦσε, κατάλαβε τί ἔγινε.

«Τώρα μπορῶ νὰ πέσω ἀπάνω τους» σκέφτηκε.

«Ἄς κάμω χωσιάδα ὅμως νὰ μοῦ πέσουνε στὸ καρτέρι γιὰ νὰ γλυτώσω καὶ τοὺς προεστοὺς».

Καὶ προσπερνώντας ἀπ' τὸ πλάγι πάει νυχτιάτικα καὶ τὸ πιάνει μπροστὰ τους, σὲ μιὰ στενοδιάβα κοντὰ στὸ χωριὸ Κεχρινιὰ (σήμερα στὴν ἐπαρχία Βάλτου). Βάνει τὰ παλικάρια του νὰ πιάσουν ταμπούρια καὶ τὰ ὀρμηγεύει νὰ μὴ ρίξει κανένας πρὶν ἔρθη ἡ ὥρα.

- Ἀφήστε τους νὰ πέσουν στὴ μπούκα τοῦ τουφεκιοῦ σας καὶ τότε δώστε τους. Τὰ βόλια νὰ βροῦνε ὅλα φαχνό.

Σὰ χάραξε ἡ μέρα φάνηκαν οἱ Ἀρβανίτες νάρχονται καὶ σὲ λίγο μπῆκαν στὸ διάσελο ἀνυποψίαστοι.

Μὰ νὰ κι ἀρχίζει τὸ τουφεκίδι καὶ τὰ βόλια σὰν τὸ χαλάζι πέφτουν ἀπάνω τους. Κι ὅπως τὰ στάχια στὸ χωράφι, ἔτσι σωριάζονταν κάτω κορμιὰ, καὶ δὲν ἄκουες παρὰ βρονταριῆς καὶ φωνῆς ἀπελπισιᾶς ἀνάκατα.

Μιὰ ὥρα κάπου κράτησε τὸ τουφεκίδι καὶ χαλασιὰ μεγάλη ἔγινε στ' Ἀρβανίτικο ἀσκέρι, ξολοθρεμός. Οἱ πρὸντες κατάφεραν νὰ ξεκόψουν πάνου στὴν ἀναμπουμπούλα κι μὲ δυὸ ἀλαφρὰ λαβωμένους μονάχα, ἀποτραβήχτηκαν σὲ προφυλαγμένο μέρος.

Στὴ χωσιάδα πρῶτος ἔπεσε ὁ Κουτσομουσταφάμπεης καὶ πίσω του ἔσυρε πολλούς. Ἐκατὸν σαράντα πέντε κορμιὰ ξαπλώθηκαν στὴ γῆς! Οἱ Κατσαντωναῖοι, πὺ δὲ χόρταιναν αἶμα, βλέποντας νὰ τὸ δίνουν στὰ πόδια οἱ πέντα Λιάπηδες πὺ ἀπόμεναν ἀπὸ τοὺς ἑκατὸν πενήντα, ρίχτηκαν ξωπίσω τους νὰ τοὺς χαλάσουν. Ἐτρεχαν φτερωμένοι ἀπ' τὸ φόβο οἱ πέντε καθὼς ἔνιωθαν τὸ χάρο νὰ τοὺς κοντοζυγώνει, καὶ μόλις πρόλαβαν νὰ διαβοῦνε μιὰ ρεματιὰ στάθηκαν πίσω ἀπὸ μιὰ τούμπα καὶ φώναξαν δυνατά:

- Ἀμάν! Δὲ χόρτασες ἀκόμα, ὦρὲ Κατσαντώνη, ἀρβανίτικο αἷμα. Ἄσε μας ἐμᾶς κᾶν γιὰ μαρτυριά, νὰ πᾶμε τὰ χαμπέρια γιὰ τοὺς συντρόφους μας!

Τὸν ἄγγιξαν στὴν καρδιά τὰ λόγια τοῦτα τὸν Κατσαντώνη. Ἔτσι ἦτανε κεῖνοι οἱ ἄνθρωποι, ἔπεφταν ἀπ' τὴν ἀγριάδα τοῦ θεριοῦ στὴν πονοψυχιά.

«Ἄντε ὦρὲ, συλλογίστηκε, τί θὰ κερδίσω ἂν σκοτώσω καὶ πέντε ἀκόμα» Τοὺς λυπήθηκε καὶ τοὺς ἄφησε νὰ φύγουν καὶ νὰ πᾶνε μαῦροι καὶ καμμένοι μαντατοφόροι στὸ ντερβέναγὰ τους, τὸ Γιουσοῦφ Ἀράπη.

Ἄπ' τοὺς Κατσαντωναίους τρεῖς μονάχα σκοτώθηκαν κ' οἱ λαβωμένοι ἦταν πέντε. Θάψανε τοὺς δικoὺς τους νεκροὺς, μάζεψαν τ' ἄρματα ποὺ ἦταν σπαρμένα δῶ κ' ἐκεῖ, μοιράστηκαν ὅσα γρόσια εἶχανε βρεῖ καὶ πᾶνε.

Τούτη δῶ ἡ μάχη, ὕστερα κι ἀπὸ τὴν ἄλλη μὲ τὸν Ἰλιάζμπεγα, μεγάλωσε τὴ φήμη τοῦ Κατσαντώνη, τὴν ἄπλωσε σ' ὅλα τὰ βιλαέτια. Ἀναφτερώθηκαν οἱ Ἕλληνες κι ἀκούστηκαν νέα τραγούδια ποὺ ὕμνουσαν τὴν παλικαριά. Τότε, φαίνεται, πρωτοτραγουδήθηκε καὶ τὸ πασίγνωστο τοῦ Γιουσοῦφ Ἀράπη, ποὺ στὸ σκοπὸ τοῦ χορεύουν καὶ σήμερα τσάμικο στὰ χωριὰ τῆς Ρούμελης:

«Τὸ τ' εἶν' ἀχὸς π' ἀκούγεται καὶ βρονταριά μεγάλη;
 Γιουσοῦφ Ἀράπης πολεμάει μὲ δυὸ μὲ τρεῖς χιλιάδες.
 - Πάψε, Σούφη μ', τὸν πόλεμο πάψε καὶ τὸ τουφέκι,
 Νὰ κατακάτσει ὁ κουρνιαχτός, νὰ μετρηθεῖ τ' ἀσκέρι.
 Μετριοῦνται οἱ Τοῦρκοι τρεῖς φορές καὶ λείπουν τρεῖς χιλιάδες,
 Μετριοῦνται τὰ κλεφτόπουλα καὶ λείπουν τρεῖς λεβέντες».

Άπόσπασμα ποϋ διαμορφώθηκε σέ ψηφιακή μορφή από αντίτυπο
για τις ανάγκες τής ιστοσελίδας www.pentalofo.gr

www.pentalofo.gr